
— Ну й компанія в тебе, — такими були перші слова, що їх почув Сініша Месняк, вертаючись у світ живих. Желька, його колежанка з секретаріату партії, сиділа біля ліжка в маленькій, але досить комфортній, як на тимчасову, лікарняній палаті. Щиро кажучи, Желька, крім того, що була соратницею по партії, досить регулярно виконувала для нього ще й функцію — як він сам це для себе з усмішкою визначив — «колектора надлишку енергії». Час від часу вона відчувала, що є для нього тільки цим і нічим більше, і їй від цього було аж ніяк не радісно. Зараз, коли вона, не надто добираючи слова, пояснювала, що сталося, він увесь час смикав себе під простирадлом за страмне волосся, сподіваючись, що прокинеться від страшного сну, і весь цей жах перетвориться на звичайний нічний кошмар, як тоді, коли йому снилося, ніби його затримали митники за кермом величезної вантажівки з причепом при спробі вивезти контрбандою з Угорщини вісім тонн плавленого сиру.

Сініша, що було аж ніяк не типовим для успішного політика, уникав засобів масової інформації як тільки міг, порівнюючи їх зазвичай із лопатою гробаря: тебе трохи піднімають угору лише для того, щоб потім, зручно розмахнувшись, запахати на два метри під землю. Та скільки б він не оминав мас-медіа, ті не оминали його.

За чотири дні до позачергових виборів до загребської міської скупщини на першій сторінці щоденної правої «жовтої» газетки з'явився шокуючий колаж: найбільша фотографія являла світу, як поліцейський витягає геть безтямного Сінішу з-за керма його службового авто, а на менших знімках двоє інших стражів порядку виносили з того ж самого автомобіля найвідомішого поборника легалізації легких наркотиків та напівголу, хтозна чи й повнолітню, невідому білявочку, «ймовірно, повію родом із Білорусії». Обоє, як і Сініша, схоже, абсолютно не усвідомлювали, що діється довкола. «Куди ти котишся, Загребе?!» — красувалося вгорі сторінки, а посередині у невеличкому тексті пояснювалося, що «наш нічний репортер, повертаючись додому зі скандального показу мод (с. 16), на паркінгу в Гайніцах упізнав службовий автомобіль наче-то авторитетного молодого політика у вельми підозрілому товаристві. Побачивши, в якому стані перебуває Сініша М. (33 роки) та його супутники, він негайно викликав поліцію та швидку допомогу, але при цьому не забув про свій журналістський професіоналізм». Поруч із цим текстом стирчала чорна колонка із заголовком «Він любить усе те, що любить

молодь?!», а під ним у коментарі головного редактора була описана вся дотеперішня політична кар'єра Сініші Месняка, «цієї опори триглавої коаліції, котра зараз при владі, дешевого блазня, якому, сподіваймося, лише ненадовго вдалося обдурити і зманити молодих хорватських виборців. Заграючи з їхнім юнацьким бунтарством і нетерпеливим духом, він зумів привернути їх на бік своєї віджилої партії та ще більш віджилої коаліції, а здобувши владу, зразу ж утратив пильність і, як бачимо, показав своє справжнє обличчя — обличчя наркомана й розпусника. Якщо мешканці метрополії усіх хорватів таки оберуть у неділю на міських виборах Месняка та його партійно-коаліційну братію (гадаючи, що Месняк між ними один такий із дивними вподобаннями, аякже ж!), тоді нам усім поголовно справді залишиться лише розпачливо вигукнути: “куди ти котишся, Загребе?!”»

* * *

Смикай себе — не смикай, але це був не сон: після сьогоднішніх номерів газет Желька показала Сініші вечірні випуски завтрашніх, і в усіх на титульній сторінці була заява прем'єра з екстреної прес-конференції: «Це підстава з боку політичних супротивників!»

— Шеф сказав, щоб ти вимкнув мобільний і всі телефони, не робив жодних заяв і не дзвонив нікому, навіть йому. Don't call us, we'll call you, за такою схемою. Я маю потурбуватися про тебе, а ще у нас є двоє качків, які відганяють жур-

налістів, — закінчила Желька, згорнула стос газет навпіл і кинула його на підлогу.

Наступного дня Сінішу тихцем перекинули з інтенсивної терапії у легеневий відділ, а вже звідти, пополудні, у непоказний «Гольф», яким його відвезли до Дубрави, в приймний одноповерховий будиночок, про існування якого в житловому фонді партії він досі навіть не здогадувався. У неділю, в день виборів, він блював сім разів, сьомий раз — о пів на першу ночі, коли по телевізору повідомили, що партія отримала навіть менше голосів, ніж передбачалося в найпесимістичніших прогнозах.

У понеділок вранці, коли Желька ще міцно спала в розкладному кріслі, навіть не скинувши вбрання, Сініша тихенько одягнувся, з думкою податися до осередку партії, щоб усе пояснити і запропонувати подальші кроки на міському й державному рівні. На сусідньому подвір'ї півень кукурікав, як і в попередні три ранки, так голосно й розпачливо, ніби робить це востаннє. За мить до того, як Сініша взявся за ручку вхідних дверей, його заскочив голос із кухні:

— Пане, нам і так вистачає проблем. І вам, і мені.

Високий, худий тип з поораним зморшками лицем, спершись сідницями на мийку, дивився на нього з якимось жалем і простягав йому довгастий конверт із логотипом партії.

— Це для вас, від шефа.

«Сиди де сидиш, і не рипайся. Не сіпайся і чекай, коли я тобі дам знати. А тепер віддай цей папір Звонку», — повідомляла записка, написана, без сумніву, почерком прем'єр-міні-

стра. Наче під гіпнозом, Сініша повернув її худому, який уже чекав із запальничкою наготові. Тип стояв не ворущачись, аж поки папір не обпалив йому пальців, а тоді викрутив його в раковину й тут же різко відкрутив кран на всю.

— Пане Месняк, усе, що забажаєте, лише скажіть, — процідив Звонко, вдаючи люб'язність.

— Гаразд, і хто я тепер? Заручник чи який хрін?! — спробував Сініша наїхати.

— Ні, пане, але якщо ви цього хочете, то так і буде, я тут для того, щоб виконувати ваші бажання.

Сініша миттю збагнув, що наїхати не вийде.

— Мені потрібен органайзер і три тонкі фломастери. Червоний, синій і чорний.

— Усе це вже у вашій тумбочці. І навіть зелений.

— Дякую, — завчено буркнув Сініша й рушив назад, до кімнати. Раптом зупинився, жовчно посміхнувся й обернувся:

— А ще я хочу чевапчичі від Рахмана з Подсуседа.

— Великі? Маленькі? — відповів Звонко, так ніби все життя тільки те й робив, що смажив чевапчичі.

— Цеє... Великі, подвійну порцію...

— З цибулею? З аджикою?

Якби хтось того ранку шукав людину, яка відчула свою поразку гостріше за всіх у світі, то знайшов би її десь у Дубраві, перед розкладним кріслом, з якого підводиться напівсонна молода жінка у пом'ятім вбранні, виймає кінчик пасма волосся з кутика рота й питає:

— Ну як ти, в порядку?

Коридор, білі двері і лавка коло них. Білі двері. В юності, коли Сініша ще трохи захоплювався театром і красним письменством, ба навіть писав вірші, білі двері в коридорі були одним з улюблених його образів. Білі двері, що закривають світ, білі двері, за якими криються істинні та помилкові діагнози, вироки, інтриги, дізнання...

Наступна записка від прем'єр-міністра прийшла аж у п'ятницю вранці: «Завтра, дванадцята дня, осередок. Записку поверни Звонкові».

Тут, перед цими білими дверима, у цьому коридорі йому доводилося сидіти й чекати безліч разів, але ще ніколи йому так не бракувало сміливості і впевненості в собі. Саме він, хоча справжньої його вини в тому не було, відповідав за провал партії на виборах у столиці, це зрозуміло. Цілий тиждень він не мав доступу до будь-якої конкретної інформації, хіба що міг прочитати щось у газетах чи побачити по телевізору, а вона зовсім не обов'язково мала бути правдивою. Більше того, досі вона майже завжди була принаймні частково неправдивою. Він не мав анінайменшого уявлення про те, що прем'єр знає, що гадає і які в нього наміри. Раз по раз він витирив спітнілі долоні об поручні крісла.

Прем'єр прийняв його у своєму кабінеті люб'язно понад усяке сподівання, а це був найгірший знак. Стоячи біля столу, він простягнув Сініші руку й обняв його.